

S věřícím kamarádem – zkušeným v osobní komunikaci s nevěřícími lidmi – jsme [šli ven sdílet Dobrou zprávu](#).

Když jsme po návratu trochu probírali jednotlivé pokusy, řekl mi: „Překvapilo mě, jak dlouho sis s tím borecem u květinářství povídal, než ses dostal k evangeliu.“ (Celkem ten rozhovor trval tak deset minut.) „To bylo podle tebe dobře nebo špatně?“ snažil jsem se ověřit polaritu jeho úsudku. „Když se na to dívám z jeho pohledu, tak myslím, že velmi dobře! Musel vnímat tvůj opravdový zájem. Aspoň já jsem ho vnímal,“ reflektoval parťák svoje pozorování. Během pár minut, co jsem tam postával, jsem se dozvěděl spoustu důležitých věcí o jeho životě. Stihl jsem mu vyjádřit zájem a úctu. Až pak jsem přirozeně přešel na Dobrou zprávu. A podání té Dobré zprávy jsem aspoň trochu spojil s tím, co mi právě sdělil.

V tréninku i tady na [webu Mosty k lidem](#) si jednotlivé nástroje ukazujeme a procvičujeme v maximální stručnosti, abychom měli promyšlené jádro svého poselství, abychom byli připraveni. Jakmile ovládneme neredukovatelné minimum, máme volné ruce, můžeme jednotlivé nástroje používat naprosto přirozeně v kontextu života lidí, s nimiž si povídáme. „Než ses dostal k evangeliu, docela dlouho sis s ním povídal,“ řekl mi parťák. A připustil, že borec musel vnímat můj opravdový zájem. Jen tě chci ujistit, že

ovládnutí [neredukovatelného minima](#)
rozhodně nevede ke ZTRÁTĚ přirozenosti,
ale naopak k jejímu NABYTÍ!

Dáš si [Trychtýř](#) do svého kalendáře jako připomínku ke každodennímu zopakování, abys tím dospěl/a k naprosté přirozenosti?

Pro častější použití si poříd' [Most přes propast jako trhací sešitek](#).